

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupen JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2015, č. j. 22 A 98/2015 - 10,

t a k t o :

I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2015, č. j. 22 A 98/2015 - 10, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Soud **zprošťuje** JUDr. Marcelu Neuwirthovou, advokátku se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2015, č. j. 22 A 98/2015 - 10.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyni žalobce JUDr. Marcelu Neuwirthové, advokátce, se sídlem Dělnická 434/1a, Havířov, **se stanoví** ve výši 11 558 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Soud **ustanovuje** zástupcem žalobce pro řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2015, č. j. 22 A 98/2015 - 10, a pro další řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, JUDr. Františka Kubína, advokáta se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov.

O d ů v o d n ě n í :

I. Usnesení krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Usnesením ze dne 22. 10. 2015, č. j. 22 A 98/2015 - 10, odmítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrát města Frýdku-Místku (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 3. 2015, č. j. MMFM 28913/2015, jako opožděné. Posledně jmenovaným rozhodnutím správní orgán prvního stupně: 1) podle § 24 odst. 3 písm. a) bodu 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), odňal žalobci vlastnické právo k jeho rodinnému domu a pozemkům ve prospěch vyvlastnítele - České republiky – Ředitelství silnic a dálnic ČR, 2) podle § 24 odst. 3 písm. c) téhož zákona určil, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění nejpozději do dvou let ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí, 3) podle § 24 odst. 4 písm. a) téhož zákona určil náhradu za uvedené odnětí vlastnického práva ve výši 1 278 260 Kč, kterou má vyvlastnitel uhradit žalobci ve lhůtě do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, 4) podle § 24 odst. 3 písm. b) téhož zákona rozhodl, že věcné břemeno zřízené ve prospěch TellaSonera International Carrier Czech republic, a.s., vážnoucí na předmětu vyvlastnění se neruší.

[2] Krajský soud v odůvodnění svého usnesení dospěl k závěru, že žaloba je opožděná. Při posuzování dodržení lhůty k podání žaloby krajský soud zmínil, vedle obecné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., že by mohla přicházet v úvahu aplikace zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury (dále jen „zákon o urychlení výstavby“), který *„stanovuje lhůtu pro podání žaloby ještě kratší, proto soud z důvodu procesní ekonomie nezjišťoval v tomto směru rozhodné skutečnosti.“* Krajský soud tedy aplikoval obecnou dvouměsíční lhůtu, přičemž vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 2. 7. 2015 a lhůta tak dle jeho názoru uplynula nejpozději dne 2. 9. 2015. Protože žalobce podal žalobu až dne 29. 9. 2015, krajským soudem byla posouzena jako opožděná.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě napadl usnesení krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 30. 11. 2015 a následných doplněních a upřesněních stížnosti ze dne 2. 12. 2015, 18. 12. 2015, 22. 12. 2015, 10. 2. 2016, 4. 4. 2016 a 26. 5. 2016 uplatňuje v souhrnu čtyři námitky. V první řadě stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného nenabylo právní moci dne 2. 7. 2015, jak uvádí krajský soud. Stěžovatel požadoval, aby mu správní orgány doručovaly písemnosti na elektronickou adresu, ale ty tuto skutečnost nerespektovaly. Postup podle § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je podle něj proto nezákonný a účinky doručení (oznámení) rozhodnutí, a to jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nenastaly.

pokračování

[5] Dále stěžovatel namítá, že s ohledem na nezákonné doručení rozhodnutí žalovaného nemohla být jeho žaloba podána opožděně, lhůta k jejímu podání totiž ani nezačala plynout. Nadto uvádí, že se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného již ve svém podání ze dne 2. 9. 2015, zařazeném ve spisu krajského soudu pod sp. zn. 22 A 60/2015. Konkrétně v předmětném podání uvedl, že *“[z]působem, který nebyl zákonným doručením, se mi dne 2. 7. 2015 dostala skrze zaměstnance pošty zásilka, jejíž obsahem bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, č. j. MSK 52281/2015, sp. zn. UPS/10159/2015/Polí 333 V10, které pro neschopnost učinit cokoli v chytřejšího napadám v plném rozsahu.”* Stěžovatel upozorňuje, že právě v tomto podání se domáhá soudní ochrany před účinky rozhodnutí žalovaného a podání doručené krajskému soudu až dne 29. 9. 2015 považuje za potvrzení toho, že se opravdu soudní ochrany domáhá.

[6] Stěžovatel také namítá, že v jeho případě neměl být použit zákon o urychlení výstavby, a krajský soud tedy neměl polemizovat o aplikaci ustanovení o zkrácení lhůty pro podání žaloby dle § 2 odst. 5 citovaného zákona. Stěžovatel má za to, že použití tohoto zákona musí být z průběhu řízení a z rozhodnutí zjevné, aby mohl být aplikován. Ze správního spisu však není dostatečně doložena vědomost stěžovatele o uplatňování citovaného zákona na vyvlastňovací řízení týkajícího se nemovitých věcí v jeho vlastnictví a ani s aplikací tohoto zákona nebyl řádně v průběhu řízení seznámen. Dle stěžovatele byla tedy rozhodná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby.

[7] Závěrem stěžovatel namítá, že se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně netýká jeho, neboť jako vlastník nemovitostí je v něm označena osoba „J. V.“. K tomu stěžovatel uvádí, že na adrese X, v době vydání rozhodnutí opravdu paní V. pobývala a je držitelkou podílu vlastnických práv k vyvlastňovaným nemovitostem, nicméně se nejedná o 100 % podíl, navíc nebyla řádně ustanovena účastníkem řízení k tomu, aby byl její podíl řádně, správně a spravedlivě odnímán, a rozhodnutí jí nebylo doručeno. Jako další důkaz, že se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týká nebo minimálně mohlo týkat jiné osoby než stěžovatele, stěžovatel poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně v jednom z dokumentů uvedl u osoby jménem J. V., s adresou X, rodné číslo, které se minimálně v 7 z 11 znacích liší od jeho rodného čísla. Dle stěžovatele není na místě tyto chyby považovat za písařské a působící k tíži stěžovatele. S odkazem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů má tedy stěžovatel za to, že správní orgán prvního stupně odňal vlastnické právo osobě jménem „J. V.“, kterou však není stěžovatel. Protože žalovaný ve svém rozhodnutí zaměnil osobu se jménem „J. V.“ za stěžovatele, má stěžovatel za to, že odvolací řízení bylo stíženo vadou zmatečnosti. Ze všech uvedených důvodů navrhuje stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel

v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[10] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že v projednávané věci je přezkoumáváno usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu její opožděnosti. Napadené usnesení může být proto přezkoumáváno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu pouze z hlediska námitek týkajících se právě opožděnosti, resp. včasnosti žaloby (např. rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 Afs 219/2014 - 26).

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nezákonného a neúčinného doručení rozhodnutí žalovaného, a to především v souvislosti se stanovením počátku běhu lhůty pro podání žaloby ke krajskému soudu dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Ze správního spisu žalovaného, konkrétně z odvolání stěžovatele ze dne 10. 4. 2015 (ze strany 13), vyplývá, že stěžovatel požádal žalovaného o doručování písemností na elektronickou adresu X. S ohledem na § 19 odst. 3 správního řádu byl proto žalovaný povinen doručovat písemnosti stěžovateli na tuto elektronickou adresu, neboť to nevylučuje ani zákon, ani povaha věci. Z doručenky na č. l. 12 však plyne, že žalovaný stěžovateli rozhodnutí o odvolání zaslal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, aniž by odůvodnil, proč nejedná v souladu se žádostí stěžovatele, a jednal tak v rozporu s výše citovaným ustanovením správního řádu. Přesto, že žalovaný nepostupoval při doručování v souladu se správním řádem, Nejvyšší správní soud „[o]pakovaně judikuje, že nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a další v něm citovanou judikaturu). Pokud tedy měl žalobce prokazatelně možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit, je třeba tuto skutečnost považovat za doručení se všemi jeho účinky“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 Afs 95/2015 - 36). V této souvislosti je tak nutno vzít jako rozhodnou skutečnost, že stěžovatel rozhodnutí žalovaného převzal osobně dne 2. 7. 2015 a převzetí potvrdil svým podpisem, což nijak nerozporuje, dokonce potvrzuje, že „tato písemnost [byla] dopravena do sféry stěžovatele dne 2. 7. 2015.“ V souladu s výše citovanou judikaturou je proto nutno považovat za datum doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli dne 2. 7. 2015. Nejvyšší správní soud tak shledal námitku neúčinného doručení nedůvodnou.

[12] K námitce týkající se aplikace zákona o urychlení výstavby a možného zkrácení lhůty k podání žaloby se vyjádřil již 4. senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 - 106. Protože se jedná o skutkově i právně obdobný případ, v projednávané věci na něj 2. senát plně odkazuje. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „rozhodnutí žalovaného řeší pouze otázku přípustnosti odvolání stěžovatele, a nezabývá se tak zákonností vyvlastnění nemovitostí ve vlastnictví stěžovatele, ani žádnými jinými otázkami souvisejícími s výstavbou dopravní, vodní, či energetické infrastruktury podle zákona o urychlení výstavby. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 As 94/2015 - 20, v němž judikoval, že „za postup v souvislosti s urychlením výstavby“ (§ 1 odst. 1 zákona č. 416/2009

pokračování

Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury) je nutno dosadit nejen územní a stavební řízení, která výstavbě bezprostředně předcházejí, ale i ta řízení (ty postupy), které jsou součástí širší přípravy realizace staveb, což je i řízení o vyvlastnění nezbytných práv k potřebným pozemkům. Řízení, v němž bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, proto není postupem v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby. Na rozhodnutí žalovaného se proto nevztahuje zákon o urychlení výstavby a lze proti němu podat žalobu ve „standardní“ dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Námitce stěžovatele, v níž brojil proti závěru krajského soudu, že na správní řízení se vztahovala speciální ustanovení zákona o urychlení výstavby, je tudíž třeba přisvědčit, byť z jiného než stěžovatelem uváděného důvodu.

Podle § 9 správního řádu správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. V dané věci je nutné rozlišovat mezi samotným vyvlastňovacím řízením, které nepochybně představovalo postup podle § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby a které bylo zakončeno pravomocným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2015, na straně jedné a samostatné řízení o zamítnutí odvolání podaného stěžovatelem pro jeho nepřijatelnost podle § 92 správního řádu na straně druhé. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015 nebylo vydáno v (již pravomocně skončeném) vyvlastňovacím řízení a právní moc rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 11. 3. 2015 jím nebyla nijak dotčena. V řízení nebyly předmětem posouzení práva a povinnosti účastníků řízení související s vyvlastněním, nebyl v něm aplikován zákon o vyvlastnění ani jakékoli jiné předpisy související s výstavbou infrastruktury, jednalo se o posouzení výlučně procesní otázky přípustnosti podaného odvolání, proto se nejednalo o postup v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby. Posouzení odvolání stěžovatele by se stalo součástí vyvlastňovacího řízení, které by „obživo“, jediné v případě, že by odvolací orgán dospěl k závěru o včasnosti a přípustnosti odvolání a věc by postupem podle § 92 odst. 2 vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Pouze v takovém případě by následné (meritorní) rozhodnutí o podaném odvolání podle § 90 správního řádu bylo vydáno v rámci postupu v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a vztahoval by se na něj režim zákona o urychlení výstavby.

Tento závěr je rovněž v souladu s obecnou výkladovou metodou restriktivního výkladu výjimek (obecnou úpravu představuje dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dle § 72, výjimku jednoměsíční lhůta dle § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby), zejména pokud se jedná o omezení základního práva na spravedlivý proces, resp. na přístup k soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, a ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. II. ÚS 349/09, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 – 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS, apod).“

[13] Krajský soud nicméně v projednávaném případě zkrácenou lhůtu pro podání žaloby neaplikoval, naopak, v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu citovaným výše při posuzování včasnosti žaloby vycházel z obecné dvouměsíční lhůty. V tomto ohledu tedy nejsou stížní námitky žalobce důvodné.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou včasnosti podání žaloby. Jak vyplývá ze shora uvedeného, stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 2. 7. 2015 a dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. tak uplynula dne 2. 9. 2015. Krajský soud uvádí, že žaloba byla podána opožděně, neboť ji stěžovatel podal až 29. 9. 2015. S touto skutečností a závěrem krajského soudu však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak totiž vyplývá ze soudního spisu krajského soudu vedeného pod sp. zn. 22 A 60/2015 (tedy původního spisu, z nějž byla žaloba vyčleněna), stěžovatel ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 2. 9. 2015 v 23:53:22 na č. 1. 62 konkrétně uvádí: „*Způsobem, který nebyl zákonným doručením, se mi dne 2. 7. 2015 dostala skrze zaměstnance pošty zásilka, jejíž obsahem bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, č. j. MSK 52281/2015, sp. zn. UPS/10159/2015/Polí 333 V10, které pro neschopnost učinit cokoliv chytřejšího napadám v plném rozsahu.*“ Z citované poměrně stručné věty (s přihlédnutím k obsahu celého podání) je zřetelné, čeho se týká, kdo ji činí, proti komu směřuje, co navrhuje, podání je podepsáno a datováno, zároveň je v této větě označeno napadené rozhodnutí, uvedeno datum jeho (dle stěžovatele nezákonného) doručení, uveden rozsah, v němž jej stěžovatel napadá (v plném rozsahu) a uvedena námitka nezákonnosti doručení rozhodnutí žalovaného; splňuje tak podmínky § 71 odst. 1 s. ř. s., byť nikoli perfektně. Z § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), v souladu s § 64 s. ř. s. plyne, že *[k]aždý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen.* Stěžovatel učinil výše uvedené v rámci podání nazvaném „Návrh a žádost“ týkajícího se především jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků v řízení pod sp. zn. 22 A 60/2015, krajský soud měl však citovanou část podání vyhodnotit v souladu s § 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 71 odst. 1 s. ř. s. podle obsahu jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[15] Ze soudního spisu sp. zn. 22 A 60/2015 dále vyplývá, že krajský soud vyzval stěžovatele přípisem ze dne 25. 9. 2015, zřejmě i v souvislosti se stěžovatelským podáním ze dne 2. 9. 2015, k upřesnění, proti kterému rozhodnutí (původní) žaloba ze dne 10. 6. 2015 míří. Na toto reagoval stěžovatel svým vyjádřením doručeným krajskému soudu dne 28. 9. 2015, v němž se již v samostatném dokumentu domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného a následně obdobně učinil i v podání doručeném krajskému soudu dne 29. 9. 2015. Až posledně jmenované podání vyčlenil krajský soud jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Z uvedeného je patrné, že krajský soud nebral v potaz předchozí podání, konkrétně z 2. 9. 2015, v němž stěžovatel poprvé projevil vůli napadnout rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, a domáhat se tak soudní ochrany. Protože Nejvyšší správní soud vyhodnotil podání ze dne 2. 9. 2015 jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného a následná podání jako doplnění této žaloby, je v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. nutno posoudit žalobu stěžovatele jako včasnou. Nejvyšší správní soud tedy shledal uvedenou námitku stěžovatele důvodnou.

[16] Námitkou, že se rozhodnutí o vyvlastnění netýká stěžovatele, a námitkou zmatečnosti odvolacího řízení se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť v tomto řízení o kasační stížnosti se, jak již avizoval výše, mohl zabývat pouze námitkami týkajícími se opožděnosti, resp. včasnosti žaloby.

[17] Nad uvedené je nutno krajský soud upozornit, že s ohledem na postavení Ředitelství silnic a dálnic ČR a TellaSonera International Carrier Czech republic, a.s.,

pokračování

v řízení o vyvlastnění a v navazujícím odvolacím řízení bude potřeba tyto osoby vyzvat v souladu s § 34 s. ř. s., aby se vyjádřily, zda chtějí v řízení uplatňovat svá práva jako osoby zúčastněné na řízení.

[18] O dodatečném návrhu na přiznání odkladného účinku doručeném dne 28. 5. 2016 Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[19] Nejvyšší správní soud také v řízení o kasační stížnosti zprostil zastupování stěžovatele ustanovenou advokátku JUDr. Marcelu Neuwirthovou, jelikož tato požádala dne 6. 4. 2016 o zproštění z důvodu narušení nezbytné důvěry mezi klientem a advokátem ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2009, č. j. 1 Azs 46/2009 – 171, právě důvěra, která je ryze subjektivní kategorií, je podstatou vztahu mezi zástupcem a zastoupeným. Pokud dojde k narušení nezbytné důvěry, je to důvod pro zrušení ustanovení advokáta.

[20] Vzhledem k tomu, že podle § 105 odst. 2 s. ř. s. je v řízení o kasační stížnosti zastoupení advokátem povinné a stěžovatel dle usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 As 296/2015 – 108, splnil podmínky k ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud stěžovateli ustanovil JUDr. Františka Kubína, advokáta se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov. Tento advokát má sídlo v místě bydliště stěžovatele a zároveň jej již zastupuje před Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 2 As 93/2016. Protože stěžovatel a jeho předchozí zástupkyně podali Nejvyššímu správnímu soudu projednatelnou kasační stížnost a tímto rozsudkem se řízení o kasační stížnosti končí, nevyzýval Nejvyšší správní soud nově ustanoveného zástupce k dalšímu doplnění kasační stížnosti či jiným úkonům v tomto řízení.

[21] Uvedeného advokáta Nejvyšší správní soud ustanovil i pro další řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, neboť je to vzhledem k povaze věci a osobě žalobce vhodné a žalobce splňuje zákonné podmínky pro takový krok (jsou zásadně obdobné jako pro ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. V souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby se dále zabýval žalobou stěžovatele.

[23] Stěžovateli byla k jeho žádosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 As 296/2015 - 108, přičemž náklady zastupování stěžovatele nese stát. Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Marcelu Neuwirthové byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení (pod tento úkon spadá rovněž nahlížení do spisu substitutem zástupkyně stěžovatele dne

22. 3. 2016) a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 4. 2016) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 3100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, celkově tedy 6200 Kč.

[24] Dále zástupkyni stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů sestávající z režijního paušálu za každý úkon právní služby, tedy ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a náhrady cestovních výdajů substituta zástupkyně stěžovatele vzniklých v souvislosti s cestou vozidlem Škoda Octavia z Havířova do Brna a zpět (celkem 364 km) z důvodu nahlédnutí do spisu dne 22. 3. 2016 (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, náleží zástupkyni za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Základní náhrada činí 3,80 Kč za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 385/2015 Sb.“)], celková základní náhrada tak činí 1383,20 Kč (364 km x 3,80 Kč). Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu činí 569,10 Kč [průměrná cena motorové nafty činí 29,50 Kč dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb.; průměrná spotřeba určená z údajů technického průkazu (6,7/4,1/5,1 l na 100 km) činí 5,3 l na 100 km; 364 km/100 km x 29,50 Kč x 5,3 l = 569,10 Kč]. Náhrada cestovních výdajů zástupkyně tak činí celkem 1952,30 Kč (1383,20 Kč + 569,10 Kč). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 4 hodin (8 půlhodin) podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 800 Kč.

[25] Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas ve výši 9552,30 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se celková částka o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 2006 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 11 558 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti (a samozřejmě i o nákladech řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu), čítaje v to i odměnu nově ustanoveného advokáta, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu